Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

Орган парткома, рэктарата, мясцкома, камітэта ЛКСМБ і прафкома Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя У. І. Леніна

№ 35 (426) Субота, 26 лістапада 1960 г. Цана 10 кап.

ПА УНІВЕРСІТЭТУ

Першыя ўражанні

Яшчэ пару дзён назад была восень, а сёння падбадзёрваючае марознае паветра і сняжынкі, што холадам краналі шчокі, абвясцілі аб наступіўшай зіме.

Сёння ўпершыню студэнты-першакурснікі юрфака разам з выкладчыцай І. І. Марціновіч накіроўваецца ў народны суд Кастрычніцкага раёна для практычнага знаёмства з дзейнасцю суда. І радасць першага ўспрыняцця зімы зліваецца з пачуццём першага знаёмства са сваёй будучай спецыяльнасцю, падбадзёрвае, узнімае настрой.

Зала судзебнага паседжання. Слухаецца справа адказчыцы Аляксандры Байкачовай. Уважліва сочаць і слухаюць студэнты і за тым, як вядзе судзебны працэс суддзя Радашкевіч, як выступаюць сведкі, адказчыца.

Суд ідзе на нараду, і студэнты тут жа задаюць шмат пытанняў і Байкачовай і сведкам, дзеляцца між сабой атрыманымі ўражаннямі, думкамі.

Другой слухаецца крымінальная справа Нікіфарава. Яна складаная, адразу ж захапляе ўвагу першакурснікаў, паказвае ім усю шматграннасць работы суддзі. Перад ім—людзі, жывыя людзі, з іх горам, надзеямі, і дзяржава даверыла ёму рашаць іх лёс. Многія з першакурснікаў і раней уяўлялі сабе работу юрыста, але хто з іх зараз, слухаючы судзебны працэс, у думках не перанёс сябе на месца суддзі, праца якога такая ж высокародная, як урача, хірурга.

Ён жа таксама іншы раз вяртае чалавека да жыцця, а іншы раз рашуча аперыруе тое, што стала злаўрэдным, што перашкаджае нармальнай дзейнасці чалавечага грамадства.

Закончан судзебны працэс, вынесен прыгавор, але яшчэ доўга гавораць аб ім, вяртаючыся дамоў, студэнты-першакурснікі. Што ж, гэты першы, хай яшчэ маленькі крок да іх будучай прафесіі ў многіх пакінуў глыбокае ўражанне, па-новаму прымусіў паглядзець і на суд, і на прызначэнне суддзі.

С. ЛУБЯНЫ.

Сход актывістаў філфака

Чарговы сход актывістаў філалагічнага факультэта быў прысвечан падрыхтоўцы да зімовай экзаменацыйнай сесіі—самаму адказнаму перыяду ў жыцці студэнтаў.

З уступным словам выступіў дэкан факультэта прафесар М. Р. Ларчанка. Ён закрануў пытанні вучобы і жыцця студэнтаў, адзначыў, што партыйная арганізацыя і дэканат ужо з пачатку навучальнага года мэтанакіравана вялі работу па павышэнню паспяховасці студэнтаў, каб да фініша семестра—сесіі прыйсці своечасова падрыхтаванымі.

Галоўная задача, якая стаіць перад актывістамі, сакратарамі камсамольскіх арганізацый, праформамі і ўсімі студэнтамі—гэта здаць экзаменацыйную сесію толькі на выдатна і добра.

Намеснік дэкана І. А. Карабань папярэдзіў студэнтаў аб магчымых зімовых навальніцах сесіі. Безумоўна, што сесія будзе навальнічнай толькі для тых, хто цяпер і на працягу ўсяго навучальнага перыяду не займаецца, а спадзяецца на шчаслівую фартуну.

Выступіўшыя затым Ф. Нікіціна, Э. Кандэрскі ад імя ўсіх студэнтаў заверылі, што камсамольцы прыкладуць усе намаганні, каб зімовую экзаменацыйную сесію здаць толькі на выдатна і добра.

У канцы сходу Міхась Рыгоравіч Ларчанка адказаў на шматлікія пытанні студэнтаў і пажадаў ім поспехаў у вучобе.

А. СТРЫЖЭВІЧ,
студэнт II курса філфака.

Вечар дружбы

Гэтымі днямі ў ленпакоі па вуліцы Свярдлова адбыўся вечар, прысвечаны Міжнароднаму дню студэнтаў. На гэты вечар былі запрошаны студэнты з Мангольскай Народнай Рэспублікі, якія навучаюцца ў БПІ. З дакладам аб Міжнародным дні студэнтаў выступіла студэнтка філалагічнага факультэта Жэня Маркава. У цікавай, жывой форме яна расказала аб барацьбе студэнтаў свету, якія змагаюцца за мір, за вызваленне сваіх краін ад ланцугоў каланіялізма. Яе даклад неаднаразова перапыняўся дружнымі апладысментамі, асабліва калі Жэня гаварыла аб мужнай барацьбе студэнтаў гераічнай Кубы.

З адказным словам выступіў студэнт III курса БПІ імя Сталіна Пурэў Зорыкт. Ён расказаў пра жыццё мангольскіх студэнтаў, падзякаваў за цёплую сустрэчу, а пасля адказаў на цэлы шэраг пытанняў, якія задавалі яму нашы студэнты. У гэтай сардэчнай абстаноўцы, сяброўскай размове, мы даведаліся многа цікавага аб далёкай Манголіі.

Слова папрасіла студэнтка III курса беларускага аддзялення нашага універсітэта Марыя Чупрак, якая прыехала з Польскай Народнай Рэспублікі.

— Такія вечары, — гаворыць яна, — збліжаюць, умацоўваюць дружбу, звязваюць у адзіную сям'ю.

Марыя падрабязна спынілася на рабоце маладзёжных арганізацый Польшчы.

А пасля выступленняў загучэлі песні. Пачалі нашы дзяўчаты. Не засталіся ў даўгу і мангольскія госці.

Ну, а далей што? Усім вядома, што бывае пасля творчай часткі. І закружыліся пары пад гукі меладычнага вальса.

В. ГРЫНКЕВІЧ.

На здымку ўнізе: цесным колам студэнты акружылі мангольскага сябра. Ім ёсць аб чым пагаварыць! Фота В. АНЦЫФЕРАВА.

Залаты медаль уручан

☆ РЭПАРТАЖ ☆

Яшчэ ў жніўні гэтага года універсітэт абляцела радасная вестка: навуковая работа «Кнігадрукаванне ў Беларусі ў 16—18 стагоддзях» студэнта-выпускніка гістарычнага факультэта Георгія Галенчанкі, прадстаўленая на Усесаюзны закрыты агляд-конкурс студэнцкіх навуковых работ, атрымала вышэйшую ацэнку журы конкурса, а яе аўтар узнагароджан адзіным залатым медалем па раздзелу гуманітарных навук «За лепшую навуковую студэнцкую работу».

Прайшло пяць месяцаў. І вось студэнты і выкладчыкі сабраліся ў актавай зале гуманітарнага корпуса. Тут выпускніку гістарычнага факультэта Георгію Галенчанку павінен быць уручан залаты медаль.

Сход адкрыў член-карэспандэнт АН СССР Барыс Фёдаравіч Поршнеў, які падзяліўся ўспамінамі аб выніках праходзіўшага ў Стакгольме XI Сусветнага кангрэсу гісторыкаў, дзе ён быў у ліку членаў савецкай дэлегацыі і выступаў з дакладам.

На трыбуне прарэктар па навуковай рабоце Гаўрыіл Аляксеевіч Павецьеў.

— Сёння,—сказаў ён,—на імя рэктара атрымана суправаджальная запіска наступнага зместу: «Накіроўваем вам медаль «За лепшую навуковую студэнцкую работу» для ганаровага ўручэння ад імя Міністэрства вышэйшай адукацыі СССР студэнту даверанай вам навуковай установы Георгію Якаўлевічу Галенчанку».

Апошнія словы Гаўрыіла Аляксеевіча патанулі ў шквале апладысментаў. Георгій сядзеў у першым раду некалькі ўсхваляваны. У гэты час яму ўспомніліся студэнцкія гады, як ён упершыню прыйшоў на паседжанне навуковага гуртка. Было гэта на другім курсе. Аб многім тады гаварылі, але ў памяці Георгія застаўся той момант, калі кіраўнік расказаў аб выбары тэмы.

— Патрэбна выбіраць,—прапаноўваў той,—такія тэмы, якія паступова можна расшыраць, дапаўняць. Не раз здаралася, што работа гурткоўца вырастала ў курсавую, а затым у дыпломную.

Георгі тады з цяжкасцю верыў у гэтыя словы і усё-такі слабая іскарка надзеі мільганула ў глыбіні душы. Усё можа быць!

... Георгі раз прабег вачыма па лісту, на якім былі пералічаны тэмы, затым другі, трэці. На першы погляд усе яны былі цікавымі, заманлівымі, і ўсё-такі ён не рашаўся, на якой пакінуць свой выбар. І толькі параіўшыся з кіраўніком Лаўрэнціем Сямёнавічам Абецэдарскім Георгі ўзяў тэму «Кнігадрукаванне на Беларусі у 16—18 стагоддзях».

Георгій сам не заўважыў таго, як пранікся любоўю да гэтай тэмы і поўнасцю аддаўся рабоце над ёй.

Кожная старонка малавядомых даведак аб друкарнях і друкарах у Кужэйна (каля Оршы), Магілёве, Еў'е і іншых гарадах і мястэчках Беларусі ўсё больш і больш захаплівалі юнака, раскрываючы перад ім завесу даўно мінулых дзён.

На трэцім курсе даследванне Георгія было прадстаўлена на гарадскі агляд студэнцкіх работ, дзе атрымала высокую ацэнку. У тым жа годзе Галенчанка выступіў з дакладам аб ёй на навуковай студэнцкай канферэнцыі у Вільнюскім універсітэце.

Аднак пошукі не спыняліся. Чым больш працаваў Георгі, тым ўсё цікавей рабілася абраная тэма. Паспяхова пераадольваліся цяжкасці. А яны былі. Ні да рэвалюцыі, ні пасля яе не было ніводнай капітальнай работы па гэтаму пытанню, за выключэннем кнігі «400-годдзе беларускага друку», прысвечанай дзейнасці беларускага першадрукара Георгія—Францыска Скарыны. Настойліва, карпатліва Георгі збірае ўсё новыя і новыя матэрыялы. Ён сустракаецца з многімі віднымі вучонымі-гісторыкамі, вывучае даныя па матэрыялах рускай кнігі ў цэнтральнай бібліятэцы імя Леніна ў Маскве, імя Салтыкова-Шчадрына ў Ленінградзе, вывучае архіўныя дакументы раду гарадоў рэспублікі.

Работа значна паглыбляе веды Георгія па царкоўна-славянскай мове, па польскай. Працуючы над архіўнымі дакументамі, ён авалодвае чытаннем старажытных рукапісаў.

Георгіем зроблена звыш пяці рэдакцый работы. Вялікая праца на 150 машынапісных старонках, якая расказвае аб прадпасылках і ўзнікненні кнігадрукавання на тэрыторыі Беларусі, коратка характарызуецца зараджэнне славянскага кнігадрукавання і даецца поўная гісторыя беларускага кнігадрукавання Г. Скарыны, С. Буднага, В. Цяпінскага. Падрабязна асвятляецца дзейнасць «брацкіх» друкарняў.

У кастрычніку мінулага года работа была прадстаўлена на Усесаюзны конкурс, і вось зала апладзіруе гэтай карпатлівай працы, увенчанай лаўрамі поспеху.

— Наш выхаванец Галенчанка,—працягваў Гаўрыіл Аляксеевіч, калі сціхлі апладысменты,—узнагароджваецца па выніках Усесаюзнага закрытага конкурса за лепшую навуковую работу сярод студэнтаў ВНУ за 1959—1960 навучальны год.

І зноў бурная авацыя. Гаўрыіл Аляксеевіч вітае юнака і прымацоўвае да лацкана яго пінжака заслужаную ўзнагароду.

— Сёння,—злёгку усхваляваны, гаворыць Галенчанка,—самы шчаслівы дзень у маім жыцці. Вялікае дзякуй усім выкладчыкам, вучоным, якія далі мне рад бясцэнных парад, дзякуй працаўнікам архіваў, якія аказвалі мне вялікую дапамогу. І самае сардэчнае—майму кіраўніку Лаўрэнцію Сямёнавічу Абецэдарскаму.

Віншаванням, поціскам рук не было канца. Кожны жадаў далейшых поспехаў у рабоце.

Зараз Георгі працуе ў Дзяржаўнай бібліятэцы імя Леніна ў Мінску. За кароткі час, пасля заканчэння універсітэта ён склаў бібліяграфію старажытнай друкаванай беларускай кнігі і зараз працуе над бібліяграфічным каталагам па гісторыі развіцця друку на Беларусі ад старажытнага перыяда да нашых дзён. Усё гэта з'яўляецца працягам работы над той жа, абранай яшчэ ў студэнцкія гады тэмай.

В. АНЦЫФЕРАЎ.

Фота аўтара.

Прафсаюзная канферэнцыя

Адбылася прафсаюзная канферэнцыя работнікаў Беларускага дзяржаўнага універсітэта. Са справаздачным дакладам выступіў старшыня мясцовага камітэта А. М. Міхайлаў.

Пасля даклада пачаліся спрэчкі. Першым слова папрасіла дацэнт юрыдычнага факультэта І. І. Марціновіч. Яна гаварыла аб тым, што мясцовы камітэт павінен больш настойліва змагацца за паляпшэнне жыллёвых умоў навуковых работнікаў. Аб гэтым жа гаварылі В. Гапонаў і В. Чыгір.

Прафесар Г. Л. Старобінец спыніўся на рабоце супрацоўнікаў універсітэта па пашырэнню навуковых і палітычных ведаў. Ён падкрэсліў, што неабходна дабіцца павелічэння членаў Таварыства па пашырэнню навуковых і палітычных ведаў.

Ф. Н. Капуцкі і І. М. Конюшка гаварылі аб неабходнасці мясцоваму камітэту больш займацца пытаннямі тэхнікі бяспекі. Так, напрыклад, на хімфаку адсутнічаюць самыя элементарныя ўмовы для правядзення вучэбных эксперыментаў. Прарэктар па навуковай рабоце Г. А. Павецьеў звярнуў увагу на тое, што ў выкладчыкаў універсітэта вялікая перагрузка. Гэта таксама з'яўляецца парушэннем законадаўства аб ахове працы. Мясцовы камітэт пакуль што ў гэтым пытанні займае сузіральную пазіцыю.

У рабоце канферэнцыі прыняў удзел прадстаўнік Аблсаўпрофа т. Осіпаў.

На канферэнцыі быў абран новы склад мясцовага камітэта, рэвізійнай камісіі і таварыскага суда.

Вераб'іная ноч...

— ДЫК ВОСЬ, браткі, было гэта аднойчы вечарам. Выйшаў я прагуляцца на вуліцу, падыхаць свежым паветрам, на людзей паглядзець і сябе паказаць. Ды і наогул, гавораць, што вячэрні моцыён вельмі карысны для здароўя... Іду гэта я, агнямі любуюся. Прыгажосць! Гляну ў я ўлева і ўбачыў яшчэ адзін высокі прыгожы будынак. Свецяцца агнямі ягоныя вокны, вабяць — клічуць да сябе. «Чакай, — схамянуўся, — дык гэта ж новы інтэрнат універсітэцкі. Яго не так даўно пабудавалі на месцы пустэчы. А ці не зайсці мне туды зноў, праведаць сваіх землячкоў. Парадкі ў іх, мабыць, змяніліся з таго часу, як я там гасцяваў...».

Як задумаў, так і зрабіў. Трушком падаўся я ў той бок. Толькі падыйшоў да інтэрната, як успомніў: няма пашпарта пры сабе, дакументаў ніякіх. А без іх жа у інтэрнат не пусцяць: загад прарэктара ёсць, і даволі строгі—ніводнага без дакумента не пускаць. Што ж рабіць. Рашыўся ўсё-такі зайсці. А мо' прапусцяць?

Ціхенька тарганув дзверы, зайшоў, агледзеўся. За сталом дзяжурнага сядзела дзяўчына. Прыгожая такая, чарнавокая. Я разгублена ўсміхнуўся ей.

— Вы да каго?

— Я хацеў бы да знаёмых, да землякоў наведацца.

— Ды кіньце вы, «да землякоў», — здагадліва ўсміхнулася прыгажуня. — Хочаце землякоў на танцах адшукаць, але і танцаў сёння не будзе. А вы мінчанін?

«Ого! Усё добра, — падумаў я, — інтрыжка камедыйная завязваецца. І чамусьці успомніў Пушкіна: «Я не той, хто Вы думаеце. Я не француз Дэфорж, я—Дуброўскі».

Я зрабіў нешта накшталт паклону, яшчэ раз усміхнуўся дзяўчыне, як добрай знаёмай, і слізгануў у калідор.

Добра, калі цябе ніхто не суправаджае. Шыбую гэта я калідорам. І раптам... Раптам чую нешта незвычайнае. Гэта былі хуткі гукі джунгляў Амазонкі, чым паўсядзённы шум інтэрната. Рашыў я цікнуць: што такое? Асцярожна прыблізіўся. Ага! пакой № 90. Пастукаў у дзверы: няма адказу. «Не чуюць!» Я грымнуў мацней.

— Уваліся, калі не д'ябал!, — азваўся хтосьці.

Зайшоў у пакой і адразу ўсё знікла, растала ў едкім сінім дыме. Уражанне было такое, нібы тут наладзілі вэнджанне шынак ці каўбас якіх. Але, нарэшце, я зразумеў, што хлопцы ўсяго толькі кураць, а дыму было, што, як кажуць, хоць тапор вешай. З цяжкасцю разглядзеў твары хлопцаў. Гэта былі жыхары 90-га пакою: Юра Глазкоў, ён жа староста, Л. Арсенцьеў, В. Садоўскі, В. Зінкевіч.

— Ат, надакучыла мне грымець касцяшкамі, — лянiва прамармытаў адзін з «казлятнікаў».—Давайце лепш у прэферансік перакінемся. Як-ні-як, гульня ўсе ж арыстакратычная...

Аматарам арыстакратычнай гульні засупярэчылі прыхільнікі больш народнай — «дурня падкіднога».

— А ці не лепш было б бутэлькі зацягнуць у магазін,—прапанаваў трэці. — Глядзіш, і па шклянцы звергнім.

Гэта прапанова была сустрэта, як пішуць у газетах, гучнымі апладысментамі .

А тым часам староста пераконваў мяне:

— Ты, Даніла, не думай, што у нас пакой дрэнны. Ты лепш зайдзі ў 20 або 21 пакой, дзе жывуць мае аднакурснікі.

Я вышаў на калідор і глянуў на сябе ў люстэрка. Мурзаты, закопчаны твар пазіраў на мяне.

Ахвотна займаюцца студэнты філалагічнага факультэта ў стралковай секцыі. Хутка ім прадстаіць адстойваць спартыўны гонар свайго факультэта ў спаборніцтвах па стральбе з малакаліберцай вінтоўкі сярод іншых факультэтаў універсітэта.

НА ЗДЫМКУ: студэнткі І курса аддзялення беларускай мовы і літаратуры Яўгенія Селюк і Ліля Доўнар на трэніроўцы.

Фота В. АНЦЫФЕРАВА.

...альбо Даніла Шыла ў землякоў

— Трэба памыцца.

Пасунуўся ў бок умывальніка, але без мыла — якое мыццё? Успомніў, што ў мяне ёсць знаёмыя ў 219 пакоі, што на чацвёртым паверсе. Тут жывуць студэнты другога курса матэматычнага факультэта. Ледзь я адчыніў дзверы, як на падлогу грымнула нешта цяжкае, за маленькім не адбіўшы мне ногі. Гэта жыхар 219 пакою Шалыгін, нягледзячы на позні час, займаўся гімнастычнымі практыкаваннямі з гірамі. Расказваюць, што ён заўзяты спартсмен, пананосіў гэтулькі спартыўных прылад, што яны нават не змяшчаюцца у шуфлядзе. Таму Шалыгін трымае іх на ўласным ложку, прытрымліваючыся прынцыпу: «Мой ложак, што хачу, тое і кладу. Хачу сам лягу, хачу — гантэлі палажу».

Але гэта яшчэ не ўсё. Як сцвярджаюць жыхары вышэй азначанага пакою, Шалыгін, як індыйскія іёгі, нават спіць на гэтых прыладах з мэтай загартаваць свае цела. Нават замест папружкі хлопец падперазваецца эспандэрам.

Захапіўшы мыла, рушыў я ва ўмывальнік. Калі праходзіў міма кухні на трэцім паверсе, у носе прыемна заказытаў пах смажанага сала. Ну, думаю, тут можна да дзяўчат на вячэру трапіць.

Сунуў я нос на кухню, ды тут жа назад падаўся. Божа ж мой, што там тварылася! Каструлі стаялі пасярод гор шкарлупак, на пліце валялася шалупінне ад цыбулі, у кутку ўзвышаліся цэлыя Гімалаі смецця. У мяне адразу ж знік увесь апетыт. Ну не, маніце, Даніла не будзе есці страву, прыгатаваную ў такіх умовах.

Было гэта ў 251 пакоі. Староста Людміла Цімчанка папрасіла сфатаграфаваць іх пакой як самы-самы ўзорны ва ўсім інтэрнаце. Шчоўкнуў я і нават некалькі разоў. Праявіў дома плёнку— і што б вы думалі! На ўсіх кадрах адзін і той жа малюнак, які вы і бачыце.

— Што за ліха, — падзівіўся я, але нарэшце сцяміў — не падвёў мяне аб'ектыўны аб'ектыў майго фотаапарата.

Фота Данілы Шылы.

Чакайце, я здаецца, захапіўся і адхіліўся ў бок ад свайго расказа. Значыць, дабраўся, нарэшце, да ўмывальніка. Падышоў да першай ракавіны і жахнуўся. Там было столькі макулатуры і рознага хламу, што адразу прыйшла думка: каб калі-небудзь сюды наведаліся піянеры аднаго з атрадаў, яны б, напэўна, абставілі ўсе іншыя класы па здачы утыльсыравіны. Кінуўся да другой ракавіны — тое ж самае. А таму, што пад ногі не глядзеў, дык паслізнуўся і бразнуўся з усіх чатырох. Падлога падвяла. Слізкая, залітая вадою, закіданая бульбяным шалупіннем, камякамі паперы, яна не была тым месцам, дзе можна было трывала стаяць на нагах.

Устаў я, абтросся і рушыў да дзвярэй. Але не тут то было! Тарганув я адзін раз—асечка, тарганув другі—не пячэ! Цьфу, што за д'ябал? Аказваецца замок у дзверах даволі мудрагелісты, амаль аўтаматычны, а ручка адламана, вось яны самі і зачыніліся.

Засумаваў было я. Крычаў, гукаў, барабаніў у дзверы—ні гука звонку. Што заставалася рабіць? «Пераначуем—больш пачуем» — успомніў народную прымаўку і так-сяк прымасціўся на падваконніку, каб хаця крыху ўздрамнуць. Адно толькі суцяшала мяне. Павінен жа раніцай хто-небудзь прыйсці мыцца!

Адчак лёс быў літасцівым. Гадзін каля чатырох ночы мяне выпусціў нейкі студэнт, які з сабой у кармане прынёс шпянькoвую ручку, накшталт той, якой праваднікі адчыняюць дзверы ў вагонах.

— Ну дзякуй табе, браце, —ад усяго сэрца выпаліў я і паклыпаў сабе да дому.

Але дабрацца да выхаду ў інтэрнаце аказалася нялёгкай справай. Ісці ж даводзілася амаль увесь час зажмурыўшыся. Я хлопец сарамлівы, малады, а тут у кожным кутку парачкі закаханыя, якім і ноч не ў ноч была, і якія, як вядома, «часов не наблюдают», нягледзячы на строгі загад рэктара аб рэжыме дня студэнта і захаванні распарадку дня ў інтэрнатах.

А бо я ішоў зажмурыўшыся, дык ледзь не наляцеў на чалавека, які, быццам прывід, блукаў па калідорах. На маё шчасце гэта была не цень бацькі Гамлета, а сам камендант Георгі Міхайлавіч Рабцэвіч.

— А здароў, братка Даніла, — узрадаваўся ён, — вось добра, што ты зноў завітаў да нас. Даўно трэба было, даўно...

І тут жа паскардзіўся:

— Ведаеш, танцоры замучалі... Жыцця не даюць. На чацвертым паверсе, дзе жывуць біёлагі, а другой гадзіне ночы танцы стыхіна ўзнікаюць. Прыходзіцца, нібы няньцы, разводзіць верных паклоннікаў Тэрпсіхоры за ручку па пакоях.

— І ўсе гэта — аднаму, — з адчаем працягваў камендант, — бо члены і старшыня студсавета У. Караваеў і ў вус не дзьмуць. Калі каго і выклікаюць на пасяджэнне, дык лагодненька так пагутараць і на гэтым кропка.

— Ну і жыхары ў вас, — падзівіўся я.

— Не, не думайце, што ўсе такія, — засупярэчыў Георгій Міхайлавіч — узяць хаця б на тым самым юрфаку пакоі № 19, 5, 61, 67, на біялагічным факультэце № 181, 197, геаграфічным № 73, 48, гістарычным № 80, 121, хімічным № 134, 237, дзе старастамі Эдуард Кампіцкі, Аляксандр Арэхаўскі, Алёна Вадзянава, Васіль Брэхуноў, Валянціна Бондар, Людміла Русак, Ніна Махлай, Людміла Гірыловіч, Аляксандр Галкоўскі, Святлана Сіманькова, Тамара Каратаева, Алёна Сарока. Вось з каго трэба браць прыклад! Вось туды зайдзі, Даніла!

Але час быў не такі, каб хадзіць па пакоях.

— У другі раз зайду, — паабяцаў я, — абавязкова! А пакуль што—да пабачэння.

Ваш ДАНІЛА ШЫЛА.

У музеі не страшна прывітацца за руку нават з мядзведзем...

Фота В. АНЦЫФЕРАВА.

„Я веру людзям"

За лета ў буфеце гуманітарнага корпуса мала што змянілася. А змены ўсё ж былі. Чыстыя занавескі на вокнах і новы стол, круглы і вялікі. Ён быў засланы белым абрусам і застаўлены рознымі прысмакамі: булачкамі, коржыкамі, малочнымі бутэлькамі і яшчэ шмат чым. Каля кожнага прадукта была ўказана цана. Невялікі плакацік тлумачыў—«Буфет без прадаўца».

Радасна было, што буфетчыца тав. Каваленка паклапацілася, каб я, як і дзесяткі другіх студэнтаў, не марнеў у доўгай чарзе, а паеў своечасова і хутка. І прыемна было, што гэты добразычлівы чалавек давярае мне, як і сотням другіх студэнтаў.

І студэнты ахвотна карысталіся «Буфетам без прадаўца», моршчылі ілбы, старанна падлічваючы, хто на колькі ўзяў, асцярожна бралі рэшту з фаянсавай талеркі, баючыся ўзяць незнарок лішнюю капейку: справа ж ішла аб гонары і сумленні ўсіх студэнтаў разам і кожнага паасобку.

Але аднойчы «Буфет без прадаўца» знік. Круглы стол стаў простым абедзенным сталом. На ім стаялі пустыя бутэлькі з-пад кефіру...

— Валянціна Яўгенаўна, — звярнуўся я да таварыш Каваленкі,—а дзе ж ваш памочнік?

— Быў ды сплыў,—жартам адказала Валянціна Яўгенаўна.

—Якім чынам?—дапытваўся я.

Тав. Каваленка пасур'ёзнела:

— Ведаеце, доўгі час усё ішло добра. Усё зыходзілася, што называецца, кропка ў кропку. Але аднойчы пасля працоўнага дня я недалічылася 31 рубля. Прадукты ўзялі, а грошы... грошы не палажылі, не разлічыліся. Прышлося ў касу аддаць свае грошы, а памочніка закрыла.

Буфетчыца памаўчала, потым таропка загаварыла зноў:

— Не сказаць, каб я перастала верыць людзям, але проста няма ўжо той смеласці. І неяк не верыцца, што сярод студэнтаў знайшлося адзін-два чалавечкі, якія плююць на ўсе добрае і, у першую чаргу, на сваіх жа таварышоў...

Наша размова скончылася нечаканым для мяне паваротам.

— Не сёння-заўтра, — сказала Валянціна Яўгенаўна Каваленка,—я зноў адчыню «Буфет без прадаўца». Ён значна дапаможа і мне, і вам, студэнтам. І яшчэ: я ўсё ж веру людзям.

І. ПАТАПАЎ.

СПЫТАЙ У КНІГАРНІ

Выдавецтва Акадэміі навук БССР выпусціла ў свет новыя наступныя кнігі:

Беларуская літаратура. Даследаванні і публікацыі, вып. III. 236 стар. Цана 8 руб. 30 кап. На беларускай мове:

Статут Вялікага княства Літоўскага 1529 года. Тэкст, пераклад, каментарыі. 254 стар. Цана 12 руб. 35 кап. На рускай мове.

Беларуская ССР у міжнародных адносінах. Міжнародныя дагаворы, канвенцыі і пагадненні Беларускай ССР з замежнымі дзяржавамі (1944—1959). 1050 стар. Цана 18 руб. 60 кап. На рускай мове.

Ф. Янкоўскі. Дыялектны слоўнік, вып. другі. 236 стар. Цана 3 руб. 80 кап. На беларускай мове.

А. І. Воранава. Рабочы рух у Беларусі напярэдадні і ў перыяд рэвалюцыі 1905—1907 гг. 236 стар. Цана 4 руб. 35 кап. На беларускай мове.

Рэдактар М. Цікоцкі.

НАШ АДРАС:
Мінск,
Універсітэцкі гарадок,
біякорпус, 31;
Тэлефон: 2-07-19.

Друкарня выдавецтва
БДУ імя Ул. І. Леніна.

АТ 00551. Зак. 2042.